

Arrest

nr. 39 924 van 9 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 januari 2010 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, komt op 20 december 2000 België binnen en dient een asielaanvraag in op 29 december 2000.

Op 10 januari 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 januari 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

De Raad van State verwerpt bij arrest nr. 103 329 van 7 februari 2002 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing.

Op 25 maart 2002 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 29 maart 2002 wordt verzoeker gerepatrieerd.

Op 27 juni 2002 dient verzoeker in België een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 februari 2004 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 5 april 2004 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 28 februari 2005 dient verzoeker een aanvulling in op zijn aanvraag van 4 februari 2004.

Op 9 december 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag van 5 april 2004 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 22 december 2005 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 22 december 2005 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Verzoeker wordt op 22 december 2005 gerepatrieerd.

Verzoeker verklaart in 2007 met zijn familie naar België teruggekeerd te zijn en biedt zich in september 2007 bij de gemeente aan om te worden ingeschreven.

Op 21 september 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 26 februari 2008 biedt verzoeker zich aan in de gemeente en meldt zijn aanwezigheid om er een winstgevende bedrijvigheid uit te oefenen als seizoenarbeider waarvan de te verwachten duur drie maanden niet overschrijdt. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 22.

Op 11 augustus 2008 dient verzoeker een schriftelijke aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als EU-burger.

Op 12 september 2008 meldt verzoeker zich opnieuw aan bij de gemeente.

Op 15 september 2008 dient verzoeker opnieuw een schriftelijke aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als EU-burger.

In april 2009 biedt verzoeker zich aan bij de gemeente en legt een arbeidskaart voor en een werkgeversattest.

Op 11 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 22 oktober 2009 wordt verzoeker opgesloten als gevolg van een bevel tot aanhouding van de onderzoeksrechter.

Op 6 januari 2010 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende drie jaar behalve de voorlopige hechtenis.

Op 6 januari 2010 wordt verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis en wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING/

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, V. D., attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie op van gebrek aan belang omdat verzoeker nog steeds onder de gelding valt van verscheidene vroegere bevelen die hij niet heeft aangevochten en die dus definitief en uitvoerbaar zijn.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de bevelen van 25 maart 2002 en 22 december 2005 werden uitgevoerd omdat verzoeker telkens werd gerepatrieerd na het uitvaardigen van deze bevelen. Deze bevelen zijn reeds uitgevoerd zodat verzoeker niet meer onder de gelding van deze bevelen kan vallen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2007 heeft verzoeker niet aangevochten. Uit de stukken van het dossier blijkt dat echter niet kan worden uitgesloten dat verzoeker na deze datum is teruggekeerd naar Roemenië. Verzoeker biedt zich pas in februari 2008 opnieuw aan bij de gemeente. Alleszins wordt vastgesteld dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van verwerende partij wordt verworpen.

3.2. Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en omdat hij geen ernstige middelen aanvoert. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Enige Middel: Ernstig onherstelbaar nadeel voor verzoeker bij een gedwongen terugkeer en schending van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker kwam aan in België in 2004, te weten meer dan vijf jaren geleden. Sindsdien is verzoeker altijd ononderbroken in België gebleven.

Verder heeft verzoeker voor 18 maart 2008 een wettig verblijf in België gehad.

Verzoeker is immers altijd tewerkgesteld geweest en was in het bezit van een arbeidsvergunning.

Om deze redenen heeft verzoeker natuurlijk nooit enige asielprocedure doorlopen, gelet op zijn wettelijke verblijfsstatuut.

Ook de volledige familie van verzoeker, zijnde zijn echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen verblijven al geruime tijd in België.

Beide minderjarige kinderen, respectievelijk 8 en 12 jaar oud, gaan al meer dan vijf jaar naar een Nederlandstalige school, waarbij zij ieder jaar geslaagd zijn.

Indien verzoeker thans gevolg zou geven aan de bestreden beslissing, zou dit impliceren dat hij zijn gezin hier zou moeten achterlaten;

Dit houdt in dat hijzelf alleen zich zou moeten gaan vestigen in een land, waar hij al meer dan zes jaar geen enkele band meer heeft;

Tegelijk houdt deze beslissing in, dat zijn echtgenote en zijn twee kinderen zouden achterblijven, zonder man of vader;

In dit kader dient te worden benadrukt dat verzoeker de kostwinnaar is in het gezin, en zorgt voor een maandelijks inkomen;

Zo heeft verzoeker momenteel inderdaad een arbeidscontract lopen voor rekening van D. BVBA, met zetel te (...) waar een normaal maandelijks inkomen geniet waarmee hij zijn gezin kan onderhouden.

Het mag duidelijk zijn welke de gevolgen zijn voor verzoeker, en zijn gezin, indien de bestreden beslissing gehandhaafd zou blijven;

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen.

De maatregel mag bijgevolg niet disproportioneel zijn ten opzichte van het nagestreefte doel. In onderhavig geval is er duidelijk sprake van enige disproportionaliteit.

Een zeer rigide houding zal enkel met zich meebrengen dat indien verzoeker terug naar zijn geboorteland moet, hijzelf volledig alleen, zonder middelen of mogelijkheden, zal komen te staan in zijn thuisland.

Tegelijkertijd zal zijn familie, met twee kinderen van 8 en 12 jaar oud, welke volledig in België zijn opgevoed en hier schoolgaand zijn, achterblijven zonder enige vorm van inkomen, daar verzoeker, als arbeider, zorgt voor het maandelijks inkomen van het gezin.

Gelet op deze feiten, moet aanvaard worden dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden;"

4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het redelijkheidsbeginsel de overheid verbiedt om kennelijk onredelijk te handelen wanneer zij over enige appreciatieruimte beschikt. Verwerende partij meent dat verzoekers vage en ongestaafde beschouwingen niet aantonen dat er in casu sprake zou zijn van een onredelijke beslissing. De bestreden beslissing werd uitdrukkelijk genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name wordt verzoeker geacht de openbare orde te schaden: hij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Deze schending van de openbare orde wordt door verzoeker niet betwist.

Verwerende partij wijst erop dat verzoeker op 6 januari 2010 door de correctionele rechtbank van Turnhout werd veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf met uitstel wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels. Het bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, is geenszins een onredelijke beslissing.

De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn gezin wordt gescheiden maar enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De staatssecretaris kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op de motieven van de bestreden beslissing moet worden gesteld dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

4.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker het motief van het bestreden bevel geenszins betwist: verzoeker ontkent niet dat hij de openbare orde zou kunnen schaden en dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat deze vaststelling steunt op een correcte feitenvinding. Bovendien geeft de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid om in het geval van een mogelijke schending van de openbare orde of de nationale veiligheid, aan de vreemdeling een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;.

(...)”

Verzoeker verwijst naar zijn verblijf in het Rijk, naar zijn tewerkstelling en naar zijn hier verblijvende gezinsleden. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag tot verblijf van verzoeker werd verworpen en hij deze beslissing niet heeft aangevochten en blijkt niet dat zijn gezinsleden tot langdurig verblijf gemachtigd zouden zijn. Tevens blijkt dat verzoeker tweeënhalf maand in de gevangenis heeft doorgebracht (gedurende deze periode kon hij dus geen kostwinner zijn voor zijn gezin) en dat zijn vrouw ook een arbeidscontract heeft voorgelegd en dus mogelijkerwijze zelf over een inkomen beschikte. Alleszins tasten deze grieven van verzoeker op zich niet de pertinentie van het ene determinerende motief aan.

Nu de vaststellingen in de bestreden beslissing steunen op de gegevens van het dossier en verzoeker deze vaststellingen geenszins betwist, kan niet worden aangenomen dat het betoog van verzoeker een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET